

שנ

בן נח

החיי שנגיל מא"י נאמר לו⁴⁴, או מפני שלא הוזהר על בעור אלא יולד הוזהר לו, ומן הסתם כל נבראים שבעולם אסורים לו עד שיקבל רשות, ומכיון שלא הוזהר אינו נהנה עליו⁴⁵, ועל אבר מן החי הוזהר⁴⁶. ויש סוברים שאם הראשון נצטווה על ששה דברים בלבד, ונשאר לו ניתוסף לו איסור אבר מן החי⁴⁷, ומה שנאמר לאדם הראשון: אכל תאכל, ולא אבר מן החי⁴⁸, הוא רמז איסור על הדורות הבאים שנאסרו באבר מן החי⁴⁹. מהתנאים יש שפוחתים יותר מנכספר שבע המצוות לאדם הראשון: ר' יהודה אומר אדם הראשון לא נצטווה אלא על ע"ו בלבד, שנאמר: ויצו ה' אלהים על האדם, היינו שצוה עליו את אלהותו שלא ימירנו באחר. ר' יהודה בן לתיי אומר אף על ברכת השם, שאלהים משמעו שצוה עליו שלא יקללהו, כמו שנאמר: אלהים לא תכלה⁵⁰. ויש אומרים אף על הדינים, שאלהים משמעו גם שצוה מוראו עליך ולא מורא בשור ודם להטות משפט, כי המשפט לאלהים הוא⁵¹, או שהיא מורא שמים כל בני אדם על ידי עשיית דין ברשעים⁵². אחר המבול נצטוו בני נח לכל הדעות בכל שינוי המצוות⁵³.

שבע מצוות בני נח הן בעין כללים, ויש בהן פרטים ירוב, בני עריות שנחשבת להם כמצוה אחת ויש בהן פרטי איסורים רבים⁵⁴, וכן עבודה זרה שנחשבת להם כמצוה אחת חייבים בה בני נח בכל האיסורים שיש לישראל כמצוה זו, אלא שאין הם מזהירים בלא וייתר על כל פרט בישראל, זאת ישראל יצא חובלת לזכות והרבה להם מצוות⁵⁵, ויש שגם יטענו מצוות כלליות הן, ובפרט הן שלשים, היא שאמרינו שלשים מצוות קבלו עליהם בני נח⁵⁶, ויש שכתב שכל המצוות התלויות בסברה יכלו מחייבים בהן, אף בני נח⁵⁷.

לא נזנו בין שבע המצוות אלא מצוות שהן ביטב
44 תוס' שם נו ב ד"ה אכל. 44 ע"י להקו: ענשם.
45 הרמ"ז בסנהדרין שם. וע"י פ"י המור עה"ת בראשית
שם בשם י"ט שישא בשר בכיות ואמה"ה אסור בכל שהוא.
ע"ע אמרינו. 46 נ"ר סל"ד: רמב"ם סליים שם. 47 ע"י
לעיל. 48 ח"י י"ד סנהדרין גס ב. וע"י תורה שלמה
בראשית ו אות י. 49 שפוט כב ב. 50 סנהדרין נו
סוע"ב ד"ה. 51 ח"י שם. 52 תוס' שם ד"ה לא. 53 ע"י
להקו. 54 החינוך מצוה תמו. 55 חולין עב א. 56 עשרה
מאמרות לאמר חילור דין ח"ג סכ"א. וע"י נספח בסוף דרך
זה. 57 המרמז ר"נ נאון למפתח סנעלוי התלמוד. וע"י
חולין ע"י פ"ו וסל"ג יו"ד סי' שו אות יז ב' ר"י מינש.
57 ע"י י"ד. 58 סנהדרין גה ב ונמ א. וע"י להקו.
59 תוס' סנהדרין יב ד"ה לא. וע"י סל"ם סליים פ"י ח"ו.
60 ע"י לעיל. 61 בע מצוות. 62 ע"ע עבודה זרה.
63 ע"י לעיל. 64 סנהדרין נו ב. 64 מאירי עמ' 224.
וכ"מ ברכ"ם פ"ס ח"ב. 65 ברייתא סנהדרין שם.
רמב"ם שם: א' בן נח נהנה. וע"י להקו: ענשם.

הוא תעשה, ואף על פי שדינים הוא מצוה שבקום ונעשה, יש בה גם שב ואל תעשה⁵⁸, אבל מלבד שבע המצוות יש גם מצוות שבקום ועשה שנצטוו עליהם⁵⁹. ולא נמנו אלא מצוות הנדרגות לדורות, אבל לא מצוות שנהנו לשעה, כגון איסור אכילת בשר ועין הדעת לאדם הראשון⁶⁰. יש בשבע המצוות דברים שבהם נבדלים בני נח מעדאל, בין להחמיר ובין להקל.

בעבודה זרה. נחלקו אמוראים מאימתי חייב עו"ה בן נח: להסובר שהלימוד לחיובו הוא מהכתוב: סרו מהר וגו' עשו להם עגל מסכה⁶¹, הרי הוא חייב משעת עשייתה, אף על פי שלא עבד לו, שלא כישראל שאינו חייב מיתה עד שיעבדנה⁶², ולהסובר שהלימוד הוא מהכתוב: כי הואיל הלך אורי צו⁶³, אינו חייב עד שיעבדנה⁶⁴. הלכה שאינו חייב עד שיעבד⁶⁵. וכלל אמרו בעבודה זרה: דברים שבית דין של ישראל ממיתים עליהם, בן נח מוזהר עו"הם, אין בית דין של ישראל ממיתים עליהם, אין ב"נ מוזהר עליהם⁶⁶, אבל אסור הוא בכל מיני עבודה זרה בישראל⁶⁷, וכן אין מניחים אותו להקים מנבה* ולנטוע אשרה* ולעשות צורות וכיוצא בהן לו"ה⁶⁸, ואין צריך לומר לעבודה⁶⁹. יש מן הראשונים שכתבו שבן נח אינו מוזהר על השיתוף, היינו שיתוף שם שמים עם עו"ה⁷⁰. רוב האחרונים סוברים שבעבודת ע"ו אף ב"נ מוזהר על השיתוף בישראל⁷¹, ובשביעה לבד אין ב"נ מוזהר מלחישבע ב"נ⁷² בשיתוף עם שם ימיו⁷³, ומהם שסוברים שאף בשביעה הוזהר על השיתוף, ויש סוברים שאף בעבודת ע"ו לא הוזהר ב"נ על השיתוף⁷⁴. בקידושיהשם* נחלקו בגמרא אם ב"נ מצוים ב"נ שאנסוהו לעבוד עבודה זרה, אם הוא מתחייב להרג ולא לעבור, כדרך שישראל מחוייב⁷⁵, ששנצטוו בשבע המצוות נצטוו עליהן ועל כל

וארמב"ם י"ט מאירי שם. דה רמב"ם שם. 68 מאירי שם. וע"י אור שפת שם שפתם שהאיסור של עשייה לנו רק לישראל נאמר. וע"ע ע"ו. 69 תוס' סנהדרין סג ב ד"ה אסור ובכורות ב ב ד"ה שמא: רמ"א בשו"ע או"ח ס"ט קנ. וע"ע אמונת ח' וע"י ע"י אסור השיתוף לישראל. 70 שו"ת שער אפרים סי' לח: שו"ת נ"ב סנהדרין יו"ד סי' קסח: וע"י פת"ש יו"ד סי' קסח. 71 ד"ה שו"ת נ"ב שם. 72 שו"ת שער אפרים שם. וע"י שו"ת ושב הכות סי' לת שסובר שכלל לא הוזהר ב"נ על שביעה בשם ע"ו. וע"י שו"ת מעיל דקדק סי' כב סי' אחר בתוס' שם. 73 ע"י ש"ך יו"ד סי' קנא ס"ט ו בשם ד"ס, וע"י פת"ש סי' קסח שם בשם משנת חכמים. וע"י שאילת יעביץ ח"א סי' סא ששיתוף הוא כעבודה שהקב"ה הוא סיבת הכל אלא שמכנים אמצעים בנהגת העולם השפל וחולק להם כבוד. אולם המרבים בשו"ת. אף שאומרים במים שם אחרות, הם אינם נדרר משתפים, אלא מינים הנרעים משתפים. 74 ע"ע

השו"ת בהן, וי או שלא נצטוו מצווים על קו לדבר הזה י להשתחות ש הורה לו אלי הוזהרו שני מישראל⁷⁶, א וכן אמרו: ו מצווים על קי השם⁷⁷. יש בני נח מצווי שפיות דם חביבה יותר מפי"י⁷⁸, וס בברכת נח בברכת ה שחיוכם שו המכרך את איש איש כי לרבות את הבינויים ש ברכת השם השם המיוח שמכרך את איש אינו אדם⁷⁹, ור' דברי הכל. למעט עכו" אף על ו את השם ב שנאמר: ו לברך בשם

אכתב השם 74 סנהדרין תוס' שם עה תוס' שם עה שהביאו חתו 77 שם י. 78 ח"י הר"ן שביעה פ"ד 79. 82 ש 83 מל"ם ס"ו 86 ברייתא ו 88 ע"ע אבנ שם מו. ! שנחלקו אם או שדברה ו ח"י וע"ש בפחא לחכמי